

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

wonend te
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/552 van de rechtbank Almelo van
29 december 2006 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

1. Procesverloop

Bij besluit van 18 oktober 2005 heeft de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (hierna: de staatssecretaris) (hierna: een boete opgelegd van € 8.000 wegens overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wet arbeid vreemdelingen (hierna: de Wav).

Bij besluit van 16 maart 2006 heeft de staatssecretaris het daartegen door gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 29 december 2006, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank Almelo (hierna: de rechtbank) het daartegen door ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft bij brief, bij de Raad van State ingekomen op 8 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (hierna: de minister) heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 10 oktober 2007, waar in persoon en bijgestaan door zijn echtgenote, en de minister, vertegenwoordigd door mr. A.H.M. Weeber, werkzaam bij het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 1, eerste lid, onderdeel b, onder 1°, van de Wav wordt onder werkgever verstaan degene die in de uitoefening van een ambt, beroep of bedrijf een ander arbeid laat verrichten.

Ingevolge artikel 2, eerste lid, is het een werkgever verboden een vreemdeling in Nederland arbeid te laten verrichten zonder tewerkstellingsvergunning.

Ingevolge artikel 18 wordt, voor zover thans van belang, het niet naleven van artikel 2, eerste lid, als beboetbaar feit aangemerkt.

Ingevolge artikel 19a, eerste lid, legt een daartoe door de minister aangewezen, onder hem ressorterende ambtenaar namens hem de boete op aan degene op wie de verplichtingen rusten, welke voortvloeien uit deze wet, voor zover het niet naleven daarvan is aangeduid als een beboetbaar feit.

Ingevolge artikel 19d, eerste lid, voor zover thans van belang, is de hoogte van de boete, die voor een beboetbaar feit kan worden opgelegd, indien begaan door een natuurlijk persoon, gelijk aan de geldsom van ten hoogste € 11.250.

Ingevolge het derde lid stelt de minister beleidsregels vast waarin de boetebedragen voor de beboetbare feiten worden vastgesteld.

Volgens beleidsregel 1 van de Beleidsregels boeteoplegging Wav, zoals die ten tijde van belang luiden (hierna: de beleidsregels), wordt bij de

berekening van een boete, als bedoeld in artikel 19a, eerste lid, voor alle beboetbare feiten als uitgangspunt gehanteerd de normbedragen die zijn neergelegd in de 'Tarieflijst boetenormbedragen bestuurlijke boete Wav' (hierna: de Tarieflijst), die als bijlage bij de beleidsregels is gevoegd.

Volgens beleidsregel 2 wordt voor de werkgever als natuurlijk persoon bij een gedraging in strijd met artikel 2, eerste lid, als uitgangspunt voor de berekening van de op te leggen boete 0,5 maal het boetenormbedrag gehanteerd.

Volgens beleidsregel 4 bestaat de totale bij een boetebeschikking op te leggen boete, ingeval sprake is van meer beboetbare feiten, uit de som van de per beboetbaar feit berekende boetebedragen.

Volgens de Tarieflijst is het boetenormbedrag voor overtreding van artikel 2, eerste lid, op € 8.000 per persoon per beboetbaar feit gesteld.

2.2. Vaststaat dat het in artikel 2, eerste lid, van de Wav neergelegde verbod heeft overtreden door twee vreemdelingen op 3 mei 2005 arbeid te laten verrichten, terwijl hiervoor geen tewerkstellingsvergunning was afgegeven.

2.3. betoogt dat, samengevat weergegeven, de rechtbank heeft miskend dat de staatssecretaris de overeenkomstig de Tarieflijst opgelegde boete had moeten matigen. Daartoe voert hij aan dat hij te goeder trouw heeft gehandeld, aangezien hij, doordat de vreemdelingen in het bezit waren van een sofinummer, in de veronderstelling verkeerde dat reeds een tewerkstellingsvergunning was verstrekt.

2.3.1. Blijkens het bij de rechtbank bestreden besluit van 16 maart 2006 heeft eerder tewerkstellingsvergunningen aangevraagd en kon hij weten dat een dergelijke vergunning door een werkgever dient te worden aangevraagd voor de tewerkstelling van een vreemdeling in het kader van het verrichten van werkzaamheden. Voorts waren de vreemdelingen blijkens voormeld besluit in het bezit van een zogenoemd W-document bestemd voor vreemdelingen die asiel hebben aangevraagd en in afwachting zijn van een besluit of een rechterlijke beslissing daaromtrent, met daarop de arbeidsmarktaantekening 'arbeid toegestaan; TWV vereist'. Uit de omstandigheid dat de vreemdelingen over een sofinummer beschikten, heeft niet mogen afleiden dat zij zonder dat daarvoor een tewerkstellingsvergunning was verleend, konden worden tewerkgesteld.

De rechtbank heeft terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat de staatssecretaris de opgelegde boete had moeten matigen. De door gestelde omstandigheden dat hij de wet niet opzettelijk heeft overtreden, geen belang had bij het achterwege laten van het aanvragen van een tewerkstellingsvergunning en slechts een vergissing heeft begaan, laten onverlet dat hij niet heeft voldaan aan de uit de Wav voor hem als werkgever voortvloeiende verplichtingen. Dergelijke omstandigheden moeten voorts worden geacht te zijn betrokken bij de totstandkoming van de beleidsregels, zodat ook hierin geen grond is gelegen voor matiging.

Het betoog faalt.

2.4. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en
mr. A.W.M. Bijloos en mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Leden, in
tegenwoordigheid van mr. H.W. Groeneweg, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Voorzitter

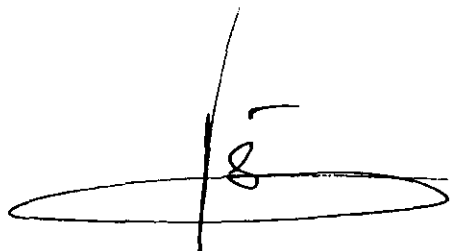
w.g. Groeneweg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 november 2007

32-487.

Verzonden: 7 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal line through it, and a small '8' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

12 MEI 2006

Postbus 11563
2502 AN Den Haag
Telefoon (070) 333 44 44
Telefax (070) 333 40 02
www.arbeidsinspectie.szw.nl

Uw brief
dd 20 november 2005

Ons kenmerk
AI/JZ/2006/22027

Doorkiesnummer
(070) 333 5190

Onderwerp
Beslissing op bezwaar

Datum
16 MAART 2006

Contactpersoon
mr. Guffens

Geachte heer

Bij brief van 20 november 2005 heeft u bezwaar aangetekend tegen de beschikking van 18 oktober 2005, kenmerk 070502218/03. In deze beschikking is aan u een boete opgelegd van € 8.000 wegens illegale tewerkstelling van twee vreemdelingen met de Iraakse en Syrische nationaliteit.

A. De feiten

Op 3 mei 2005 werd bezocht door inspecteurs van de Arbeidsinspectie in verband met een controle in het kader van de Wet arbeid vreemdelingen (hierna: Wav). Tijdens deze controle werden bij u twee personen aangetroffen die werkzaamheden in de kwekerij verrichtten. De werkzaamheden bestonden uit het planten van kleine boompjes. Deze personen bleken vreemdelingen in de zin van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) te zijn, zodat u voor hen in het bezit diende te zijn van tewerkstellingsvergunningen (hierna: TWV). U beschikte echter niet over deze vergunningen. De inspecteurs constateerden derhalve overtredingen van artikel 2, eerste lid Wav.

Op 15 september 2005 werd u in kennis gesteld van het voornemen om een boete op te leggen wegens overtreding van artikel 2 van de Wav. U heeft op 26 september 2005 gebruik gemaakt van de mogelijkheid om een zienswijze terzake kenbaar te maken. Bij beschikking van 18 oktober 2005 is aan u een boete opgelegd van € 8.000. Tegen deze beschikking heeft u op 20 november 2005 - derhalve tijdig - bezwaar aangetekend.

B. Het bezwaarschrift

In het bezwaarschrift voert u – kort weergegeven – aan, dat u niet op de hoogte was van de regels en in de veronderstelling verkeerde dat, wanneer een sofi-nummer was verstrekt, er ook gewerkt mocht worden. Ook voert u aan geen voordeel gehad te hebben van de tewerkstelling van de vreemdelingen.

C. Wettelijk kader

Artikel 2, eerste lid Wav bepaalt dat het een werkgever verboden is een vreemdeling in Nederland arbeid te laten verrichten zonder tewerkstellingsvergunning.

Conform het tweede lid van dit artikel is dit verbod niet van toepassing met betrekking tot de vreemdeling ten aanzien van wie tevens een ander als werkgever optreedt, indien die ander beschikt over een voor de desbetreffende arbeid geldige tewerkstellingsvergunning.

Artikel 1, eerste lid aanhef en sub b onder 1° Wav bepaalt dat een werkgever is degene die in de uitoefening van een ambt, beroep of bedrijf een ander arbeid laat verrichten. Lid 1 aanhef en sub c van dit artikel bepaalt dat onder een vreemdeling wordt verstaan hetgeen daaronder wordt verstaan in de Vw 2000.

In artikel 1 onder g Vw 2000 is bepaald dat onder vreemdeling wordt verstaan ieder die de Nederlandse nationaliteit niet bezit en niet op grond van een wettelijke bepaling als Nederlander moet worden behandeld.

In artikel 18 Wav is overtreding van artikel 2 Wav als beboetbaar feit aangemerkt.

D. Het horen

Alvorens een beslissing op bezwaar te nemen, heb ik u in de gelegenheid gesteld om te worden gehoord. Tijdens een hoorzitting op 26 januari 2006 heeft u in aanwezigheid van mevrouw A. Wulferink uw bezwaarschrift mondeling toegelicht.

Daarbij heeft u benadrukt dat u op geen enkele wijze profijt hebt gehad van het tewerkstellen van de vreemdelingen zonder in het bezit te zijn van een TWV. U hebt de vreemdelingen bij de verschillende instanties aangemeld en premies en belasting voor hen afgedragen. Ook van deze instanties hebt u nooit gehoord dat een TWV ontbrak. U vindt het onterecht dat in alle gevallen dezelfde boete wordt opgelegd en geen rekening wordt gehouden met bijzondere omstandigheden.

Het verslag van de hoorzitting gaat als bijlage bij deze beschikking.

E. Overwegingen

Vast staat dat de vreemdelingen, geboren op met de Iraakse nationaliteit en geboren op net de Syrische nationaliteit en beide in het bezit van een W-document, werkzaamheden hebben verricht bij u bestaande uit het planten van kleine boompjes. Deze werkzaamheden werden uitgevoerd in opdracht van u die een boomkwekerij voert. Daarmee staat vast dat u in de uitoefening van uw bedrijf een ander arbeid liet verrichten. Ook staat vast dat het hier om vreemdelingen in de zin van de Vw 2000 gaat en dat voor deze vreemdelingen aan u geen TWV's waren verstrekt. Ik kom tot de conclusie dat sprake is van overtredingen van artikel 2, eerste lid Wav nu aan alle bestanddelen van dit artikel wordt voldaan. De overtredingen zijn u als werkgever toerekenbaar.

Conform de Beleidsregels boeteoplegging Wav, beleidsregel 1 en de daarbij horende Tarieflijst boetenormbedrag bestuurlijke boete Wav, bedraagt de boete € 8.000 per overtreding van artikel 2, eerste lid Wav. Conform beleidsregel 2 van deze Beleidsregels wordt de boete voor een werkgever als natuurlijk persoon met 0,5 vermenigvuldigd. De hoogte van de boete is derhalve conform de vigerende regelgeving correct vastgesteld.

U voert aan dat u niet met opzet de regels hebt overtreden en in de veronderstelling verkeerde juist te hebben gehandeld. Daar staat tegenover dat u eerder TWV's hebt aangevraagd en verkregen en derhalve wist dat een dergelijke vergunning wordt verstrekt aan een werkgever voor de tewerkstelling van een bepaalde vreemdeling voor nader omschreven werkzaamheden. Ook waren de vreemdelingen in het bezit van een W-document met daarop de vermelding 'arbeid toegestaan. TWV vereist'. Het feit dat andere instanties u niet hebben geattendeerd op het feit dat een TWV vereist was, kan geen aanleiding vormen om de boete te matigen of in te trekken. U dient zich als ondernemer zelf op de hoogte te stellen van de geldende wet- en regelgeving.

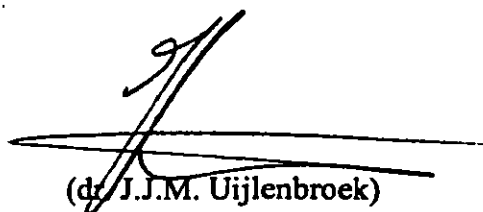
Niet is gebleken van feiten of omstandigheden die aanleiding geven de boete te matigen of in te trekken.

F. Beslissing

Gezien uw bezwaren, de bestreden beschikking, de stukken, de hoorzitting en de vigerende regelgeving ben ik tot de volgende beslissing gekomen.

Ik ben van oordeel dat aan u terecht een boete is opgelegd wegens overtredingen van artikel 2 Wav. Ik verklaar uw bezwaarschrift ongegrond

Hoogachtend,
De Staatssecretaris van Sociale Zaken
en Werkgelegenheid,
namens deze,
Algemeen Directeur van de Arbeidsinspectie,

(dr. J.J.M. Uijlenbroek)

Overeenkomstig de Algemene wet bestuursrecht kan tegen deze beschikking beroep worden ingesteld door degene wiens belang rechtstreeks bij deze beschikking betrokken is. Daartoe moet binnen zes weken na de datum van verzending van deze beschikking een beroepschrift met een kopie van deze beschikking worden ingediend bij de sector bestuursrecht van de rechtbank van de woonplaats van degene die het beroep instelt. Opgemerkt wordt dat

ligt binnen het rechtsgebied van de Rechtbank Almelo, Postbus 323,
7600 AH Almelo. Het beroepschrift dient te worden ondertekend en ten minste te bevatten de naam en het adres van de indiener, de dagtekening, een omschrijving van deze beschikking alsmede de reden(en) waarom de beschikking niet juist wordt gevonden. Voor de behandeling van het beroepschrift is griffierecht verschuldigd.

uitspraak

RECHTBANK ALMELO

Sector bestuursrecht

Registratienummer: 06 / 552 BESLU V1 A

uitspraak van de enkelvoudige kamer

in het geschil tussen:

wonende te eiser,

en

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
gevestigd te Den Haag, verweerder.

1. Aanduiding bestreden besluit

Besluit van verweerder d.d. 16 maart 2006.

2. De feiten en het verloop van de procedure

Op 3 mei 2005 is de boomkwekerij van eiser bezocht door inspecteurs van de Arbeidsinspectie in verband met een controle in het kader van de Wet arbeid vreemdelingen (hierna: Wav). Tijdens deze controle werden twee personen aangetroffen die werkzaamheden in de kwekerij verrichtten. Eiser beschikte niet over de voor deze personen vereiste tewerkstellingsvergunningen.

Op 15 september 2005 is eiser in kennis gesteld van het voornemen om hem een boete op te leggen ingevolge overtreding van artikel 2 van de Wav.

Eiser heeft op 26 september 2005 een zienswijze ingediend.

Bij besluit van 18 oktober 2005 is aan eiser een boete opgelegd van € 8.000,-.

Bij brief van 20 november 2005 heeft eiser bezwaar gemaakt tegen het besluit van verweerder.

Op 26 januari 2006 heeft een hoorzitting plaatsgevonden. Een verslag van deze hoorzitting bevindt zich in het dossier.

Verweerder heeft bij besluit van 16 maart 2006 het bezwaar ongegrond verklaard.

Eiser heeft bij brief van 23 april 2006 beroep ingesteld.

Het verweerschrift van verweerder is op 12 mei 2006 ingekomen ter griffie van deze rechtbank.

Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 6 december 2006, waar eiser is verschenen, vergezeld door A. Wulferink, terwijl verweerder zich heeft doen vertegenwoordigen door mr. M. Contant.

3. Overwegingen

In geschil is de vraag of het besluit van 16 maart 2006 in rechte in stand kan blijven.

Juridisch kader

Artikel 1 van de WAV luidt, voor zover relevant:

1. In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

a. (...)

b. werkgever:

1°. degene die in de uitoefening van een ambt, beroep of bedrijf een ander arbeid laat verrichten;

2°. (...)

c. vreemdeling: hetgeen daaronder wordt verstaan in de Vreemdelingenwet 2000;

d. (...)

e. tewerkstellingsvergunning: een vergunning als bedoeld in artikel 2;

(...)

2. In deze wet wordt verstaan onder:

a. beboetbaar feit: een handelen of nalaten in strijd met deze wet ter zake waarvan een boete kan worden opgelegd;

b. boete: de bestuurlijke sanctie die bestaat uit de onvoorwaardelijke verplichting tot het betalen van een bepaalde geldsom aan de Staat.

Op grond van artikel 1, aanhef en onder m, van de Vreemdelingenwet 2000 wordt onder vreemdeling verstaan een ieder die de Nederlandse nationaliteit niet bezit en niet op grond van een wettelijke bepaling als Nederlander moet worden behandeld.

Artikel 2, eerste lid, van de WAV luidt:

"1. Het is een werkgever verboden een vreemdeling in Nederland arbeid te laten verrichten zonder tewerkstellingsvergunning."

Ingevolge artikel 18 van de WAV wordt niet naleven van artikel 2, eerste lid, van de WAV als beboetbaar feit aangemerkt.

Artikel 19d, derde lid, van de WAV bepaalt dat de minister beleidsregels vaststelt waarin de boetebedragen voor de beboetbare feiten worden vastgesteld.

Deze beleidsregels zijn vastgesteld in de "Beleidsregels boeteoplegging Wet arbeid vreemdelingen", gepubliceerd in de Staatscourant van 29 november 2005, nummer 232, pagina 19 (hierna: de beleidsregels). Beleidsregel 1 bepaalt dat bij de berekening van een boete als bedoeld in artikel 19a, eerste lid, van de WAV voor alle beboetbare feiten als uitgangspunt worden gehanteerd de normbedragen die zijn neergelegd in de "Tarieflijst boetenormbedragen bestuurlijke boete Wav" (hierna: de Tarieflijst) die als bijlage bij de beleidsregels is gevoegd.

Ingevolge de Tarieflijst is het boetenormbedrag voor overtreding van artikel 2, eerste lid, van de WAV gesteld op € 8.000,-. Op grond van beleidsregel 2 wordt een correctiefactor van 0,5 gebruikt ten opzichte van het boetenormbedrag wanneer er sprake is van een werkgever die een natuurlijk persoon is.

Standpunten partijen

Eiser erkent dat hij ten onrechte geen tewerkstellingsvergunningen voor de twee vreemdelingen heeft aangevraagd, maar zegt dat dit niet bewust is gebeurd. Hij ging ervan uit dat, nu deze mannen over een sofi-nummer beschikten, zij toestemming hadden om in Nederland te werken. Eiser had de mannen aangemeld voor de verzekeringen, bij het UWV en bij de accountant en droeg sociale premies voor ze af. Hij stelt geen belang te hebben bij het achterwege laten van het aanvragen van een tewerkstellingsvergunning. Eiser is voorts van mening dat er bij het opleggen van de boete rekening moet worden gehouden met de vraag of de werkgever in kwestie al dan niet te kwader trouw heeft gehandeld. Eiser heeft geen voordeel gehad van de illegale tewerkstelling van de vreemdelingen en acht het onrechtvaardig dat een boete wordt opgelegd per vreemdeling. Tenslotte stelt eiser dat de boete grote gevolgen heeft gehad voor zijn bedrijfsvoering en hemzelf en zijn partner.

In het bestreden besluit heeft verweerder overwogen dat tijdens een inspectie op de boomkwekerij van eiser is gebleken dat daar twee vreemdelingen in de zin van de Vw 2000 werkzaam waren, voor welke personen eiser niet in het bezit was van de vereiste tewerkstellingsvergunningen. Eiser heeft hiermee artikel 2, eerste lid van de Wet arbeid vreemdelingen (hierna Wav) overtreden. Aan eiser is een boete van € 8.000,- opgelegd. Voorzover eiser stelt dat hij de regels niet opzettelijk heeft overtreden en hij in de veronderstelling verkeerde dat hij juist heeft gehandeld, merkt verweerder op dat eiser al eerder tewerkstellingsvergunningen heeft aangevraagd en verkregen en er derhalve van op de hoogte was dat dergelijke vergunningen aan een werkgever worden verstrekt voor de tewerkstelling van vreemdelingen voor nader omschreven werkzaamheden. Eiser dient zich als ondernemer zelf op de hoogte te stellen van de geldende wet- en regelgeving. Het feit dat andere instanties hem niet geattendeerd hebben op het feit dat hij tewerkstellingsvergunningen had moeten hebben, is geen aanleiding om tot intrekking of matiging van de boete over te gaan.

In het verweerschrift merkt verweerder nog op dat de verwijtbaarheid van het beboetbare feit in de besluitvorming terzake de hoogte van de boete wordt betrokken. Verweerder is van mening dat eiser niet alles heeft gedaan wat redelijkerwijs van hem verwacht kon worden om de overtreding te voorkomen, zodat dit verwijtbaar is. Voor afwijking van de beleidsregels terzake de boetes, gelet op mogelijk onevenredig nadeel voor eiser, ziet verweerder geen aanleiding.

Overwegingen van de rechtbank

De rechtbank dient te beoordelen of het bestreden besluit van verweerder terecht en op goede gronden is genomen.

Uit het op ambtsbelofte door inspecteurs van de Arbeidsinspectie opgemaakte boeterapport van 8 juni 2005 blijkt dat zij op 3 mei 2005 bij de boomkwekerij van eiser een tweetal vreemdelingen arbeid, bestaande uit het planten van boompjes, zagen verrichten en dat eiser niet kon aantonen dat hij over de ten behoeve van die vreemdelingen vereiste tewerkstellingsvergunningen beschikte. Eiser erkent ook dat hij niet beschikte over de vereiste vergunningen voor deze twee vreemdelingen.

De rechtbank is van oordeel dat, gelet op het voorgaande, verweerder terecht heeft geoordeeld dat eiser heeft gehandeld in strijd met het verbod van artikel 2, eerste lid, van de

Wav. Verweerder was daarom bevoegd om een bestuurlijke boete op te leggen.

Voorzover eiser stelt dat verweerder geen gebruik van de aan haar toekomende bevoegdheid had moeten en mogen maken, nu er geen sprake is van kwade trouw en eiser evenmin voordeel van de situatie heeft gehad, is het volgende van belang.

Blijkens de Memorie van Toelichting (Kamerstukken II, 1992-1994, 23 574, nr 3, pag. 13) bij de artikelen 1 en 2 van de Wav is diegene die een vreemdeling feitelijk arbeid laat verrichten vergunningplichtig werkgever en is deze werkgever te allen tijde verantwoordelijk voor en aanspreekbaar op het al dan niet aanwezig zijn van de benodigde tewerkstellingsvergunning. Daarbij is van belang dat eiser in het verleden eerder dergelijke vergunningen heeft aangevraagd en verkregen, zodat eiser wetenschap had omtrent de benodigde documenten. Verder was ook op de door de betrokken vreemdelingen aan eiser getoonde W-documenten vermeld dat een tewerkstellingsvergunning vereist was. Gelet hierop leiden de door eiser in dit kader aangevoerde argumenten niet tot een andere conclusie. De stellingen van eiser gaan voorbij aan het feit dat wanneer eiser aan zijn verplichtingen uit hoofde van de Wav had voldaan, de illegale tewerkstelling van de betrokken vreemdelingen voorkomen had kunnen worden.

De rechtbank is verder met verweerder van oordeel dat, gelet op het beoogde doel van de Wav – het voorkomen en ontmoedigen van illegale tewerkstelling – en uit het oogpunt van een hanteerbaar en consistent straftoemingsbeleid, het aan eiser opgelegde boetenormbedrag niet onevenredig hoog is te achten. Voorzover eiser stelt dat het onrechtvaardig is om per vreemdeling een boete op te leggen, wijst de rechtbank op de beleidsregels, meer specifiek beleidsregel 4. Hierin is bepaald dat de totale bij een boetebeschikking op te leggen boete bestaat, ingeval er sprake is van meer beboetbare feiten, uit de som van de per beboetbaar feit berekende boetebedragen. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat er niet gebleken is van bijzondere omstandigheden die voor verweerder aanleiding hadden moeten zijn om het boetebedrag te matigen.

Het beroep is ongegrond. Het bestreden besluit kan in rechte in stand worden gelaten. Voor een proceskostenveroordeling als bedoeld in artikel 8:75 van de Awb bestaat geen aanleiding.

Beslist wordt derhalve als volgt.

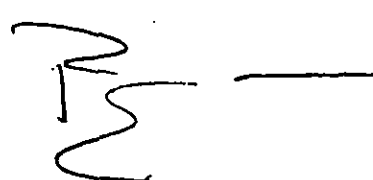
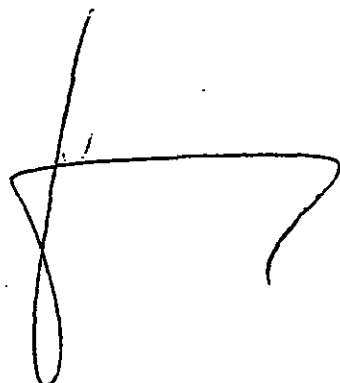
4. Beslissing
De Rechtbank Almelo,

Recht doende:

- verklaart het beroep ongegrond.

Tegen deze uitspraak staat binnen zes weken na verzending hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State te Den Haag.

Aldus gegeven door mr. R.J. Jue, in tegenwoordigheid van J. Wenniger als griffier en in het openbaar uitgesproken op **29 DEC. 2006**

Afschrift verzonden op **29 DEC. 2006**
AW

Voor eensluidend afschrift
De Griffier van de

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
0 8 FEB 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	16
BEHANDELD DO:	PAR:

1

Saasveld, 07-02-2007

Betreft:

Beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Almelo van 29 december 2006 onder nummer 06/552

Indieners:

Geachte heer/mevrouw,

De opstelling van het ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid en de uitspraak van de rechtbank Almelo is voor ons buitengewoon teleurstellend. Dat wat ons gevoel voor rechtvaardigheid ons ingeeft (en waar wij ons in bevestigd voelen door de reacties in onze omgeving) is tegengesteld aan het oordeel dat nu telkens opnieuw juridisch over ons wordt uitgesproken. De moeite om in Den Haag bij het Ministerie ons verhaal te doen hadden wij ons kennelijk beter kunnen besparen want we begrepen daar dat het oordeel bij voorbaat vaststond. De rechtbank in Almelo verklaart al onze argumenten ongegrond. Wij hebben juridisch gezien geen nieuwe argumenten aan te voeren. Toch hebben we besloten in hoger beroep te gaan, omdat wij niet kunnen bevatten dat het besluit ons dusdanig te straffen terecht is en op goede gronden berust, zoals de rechtbank concludeert. Een resumé van de voorgeschiedenis en onze ingebrachte argumenten:

- o Vorig jaar hebben wij als werkgever verzuimd een tewerkstellingsvergunning aan te vragen voor twee asielzoekers, vanuit de veronderstelling dat dit bij de desbetreffende asielzoekers niet nodig was. Ons werd hiervoor een boete opgelegd van € 8000,-.
- o Wij zijn nalatig geweest door geen tewerkstellingsvergunning aan te vragen voor de 2 vreemdelingen die op het moment van de controle bij ons werkzaam waren, we hadden de bepalingen rondom de tewerkstelling van vreemdelingen beter moeten nazien, dat is er in de drukte van alle dag bij ingeschoten en dat is ons aan te rekenen. Wij waren dan wellicht tot het inzicht gekomen dat wij iets over het hoofd zagen.
- o Van deze nalatigheid waren wij ons echter niet bewust. Eerder werkten ongeveer 10 asielzoekers bij ons en bij hen allen was de procedure als volgt: éérst moest een TWV worden aangevraagd alvorens de belastingdienst een sofinummer kon verstrekken. Het was nu voor het eerst dat asielzoekers mét een sofinummer bij ons kwamen vragen om werk. In onze gedachtengang was de aanvraag van de TWV een gepasseerd station, wij meenden dan ook dat het feit dat deze mannen over een sofinummer beschikten ook betekende dat ze toestemming hadden om in Nederland te werken en de procedure in dit geval gelijk was aan die bij de indiensttreding van mensen met de Nederlandse nationaliteit.
- o Letterlijk staat ook in een kopie van het dossier Wet arbeid Vreemdelingen: Na afgifte van een TWV kan de asielzoeker een sofinummer verkrijgen bij de belastingdienst.
- o Wij hebben dus de procedure gevolgd zoals wij die volgen bij indiensttreding van overig personeel, menende daarbij aan alle wettelijke verplichtingen te hebben voldaan. Wij hebben de asielzoekers aangemeld voor de verzekeringen, bij de UWV, bij onze accountant. Wij droegen de sociale premies voor ze af, betaalden ze conform de CAO, ze waren bekend bij onze accountant en kregen loonstroken.
- o Wij hebben dan ook geen belang gehad bij het achterwege laten van het aanvragen van de TWV.
- o Voor de betreffende twee asielzoekers waren alle overige verplichtingen nagekomen en ook voor de overige 8 werknemers waren alle papieren in orde. Voor de arbeidsinspectie tellen kennelijk alleen de gemaakte fouten.
- o Grote moeite hebben wij met het feit dat bij het opleggen van de boete geen rekening wordt gehouden met de vraag of de werkgever al dan niet te kwader trouw heeft gehandeld. In onze beleving is het onrechtvaardig dat een werkgever die de regels met asielzoekers doelbewust aan de laars lapt en het risico neemt werk te laten verrichten door een illegale kracht

eenzelfde boete betaalt als een werkgever die per ongeluk een fout maakt bij de administratieve afwikkeling.

- o In onze beleving is het ook onrechtvaardig dat de straf voor de gemaakte fout wordt vermenigvuldigd met het aantal werknemers waarbij de fout is gemaakt. Wij moeten 2x € 4000,- betalen en omdat wij ons er niet van bewust waren iets fout te doen had dit dus ook zomaar 5x of 10x € 4000,- kunnen zijn.
- o Het valt niet mee om als kleine zelfstandige aan alle administratieve verplichtingen te voldoen. Wij hebben nog maar enkele jaren personeel en zien soms door alle bomen het bos niet meer. De hele gang van zaken rondom de controle en het verhoor op het politiebureau hebben wij als kil en vervreemdend ervaren. Bij de hoorzitting begrepen wij dat dit als een formaliteit kan worden beschouwd, omdat het besluit feitelijk al vaststond. Wij zijn van mening dat de overheid zich in deze weinig flexibel, bureaucratisch en onrechtvaardig opstelt. De hoge boete heeft zowel voor de bedrijfsvoering als voor ons persoonlijke welzijn grote gevolgen gehad.

In reactie op de recentelijke uitspraak van de rechtbank:

De rechtbank stelt evenals het ministerie, in reactie op ons argument dat wij de regels niet opzettelijk hebben overtreden, dat het bezwarend voor ons is dat wij in het verleden eerder dergelijke vergunningen hebben aangevraagd en verkregen, zodat wij wetenschap hadden omtrent de benodigde documenten. Dit is voor ons een verbazingwekkend argument omdat wij ten overvloede hebben aangegeven dat juist het zoveelste keren eerder aanvragen van een TWV uiteindelijk aanleiding is geweest voor de misverstanden aan onze zijde. Voor ons staat vast dat we de fouten niet gemaakt hadden was dit voor ons de eerste keer geweest.

Volgens de rechtbank gaan de stellingen van ons voorbij aan het feit dat wanneer wij aan de verplichtingen uit hoofde van de Wav hadden voldaan, de illegale tewerkstelling van de betrokken vreemdelingen voorkomen had kunnen worden. Het is geformuleerd alsof er door ons nu morele of ethische belangen zijn geschonden. De vreemdelingen wilden heel graag werk en wij meenden ze te helpen. Wij hebben premies voor ze afgedragen, ze aangemeld bij de belastingdienst, enzovoort. Hebben we het in ons geval nog over het prijzenswaardige doel misbruik van illegalen te voorkomen?

Gelet op het beoogde doel, het voorkomen en ontmoedigen van illegale tewerkstelling, en uit het oogpunt van een hanteerbaar en consistent straftoemingsbeleid, beoordeelt de rechtbank het boete-normbedrag als niet onevenredig hoog. Staat de wijze waarop het ministerie het beoogde doel nastreeft nog in verhouding tot de oorspronkelijke intentie illegale arbeid aan te pakken? Wellicht ten overvloede: In onze beleving heeft onze overtreding niets van doen met illegale tewerkstelling, maar met over het hoofd geziene administratieve onzorgvuldigheid. Wat bereikt het ministerie met een harde aanpak van administratieve onzorgvuldigheid in deze? Vanuit het oogpunt van een 'hanteerbaar en consistent straftoemingsbeleid' worden wij aan dezelfde voorgeschreven procedure onderworpen dan de ondernemer die wil profiteren van illegalen. Moesten wij voor het eerst van ons leven op het politie-bureau verschijnen voor een surrealistisch aandoend verhoor waarbij toiletbezoek alleen mogelijk bleek onder begeleiding van een politie-agent. En worden wij op eenzelfde wijze gestraft. Valt dat onder een consistent straftoemingsbeleid?

Wij vragen u vriendelijk onze bezwaren te overwegen en willen graag dat de boete wordt verlaagd. Als u toch voornemens bent ons geheel in het ongelijk te stellen dan willen wij u tenslotte vragen om het recht de betaalde boete ten laste te brengen van de fiscale bedrijfswinst, zodat wij niet ook nog eens belasting moeten betalen over geld dat ons afhandig is gemaakt.

Hoogachtend,

